

Εύτυχία

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑ-Γ' ΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του 'Ακαδημαϊκού
Κ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Άνεκδοτο γραμμένο για το «Μπουκέτο»)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Δέν είνε καθόλου παράξενο, γιατί ο νέος αυτός ήταν ο μόνος από

το συγγενολόι του άντρός της, που της έδειχνε συμπάθεια πραγματική. "Ετσι, σιγά-σιγά, του τὰ εἶπε όλα. "Ακόμα και πώς δέν την έχώνευαν τὰ πεθερικά της, γιατί ήταν άπρσικη και παρακατινή" πώς αναγκάστηκαν νὰ τὴ δεχθοῦν γιά νύφη, γιά νὰ μὴ σκοτωθῆ ὁ "Ορέστης, ὅπως τούς φοβέριζε" πώς εἶχαν γίνε γι' αὐτὰ πολλές «οἰκογενειακές σκηνές», και πώς ἀφοῦ ἡσύχασαν λίγο, ἄρχισαν ἢ σκηνές τῆς ζήλειας ἀνάμεσα στοῦ ἀντρό-γυνο, χειρότερες αὐτές, γιατί ὁ "Ορέστης ἔφθασε και νὰ τὴν δέρνῃ.

"Ο Νάσος ἔφριξε:

— "Αλήθεια; ὡς ἐκεῖ ;

— "Ὡς ἐκεῖ, ναι ;

— Και τὸ ὑπομένεις ;

— Τὰ ὑπομένω όλα, γιατί τὸν ἀγαπῶ.

— Τί δυστυχισμένα πλάσματα που εἶσατε σεῖς ἢ γυναῖκες!

Φαντάζεσαι πώς ἕνας άντρας θ' ἀγαποῦσε πειὰ μιὰ γυναῖκα που θάφτανε νὰ τὸν δέρνῃ;

— Μὴν τὸ λές αὐτό. "Ανθρωπος που ἀγαπᾶ, άντρας ἢ γυναῖκα, τὰ ὑποφέρει όλα. Πόσοι άντρες δέν βασανίζονται ἀπὸ τίς γυναῖκες τους — ἐγὼ ξέρω μερικούς — κι' ὁμως τίς ἀνέχονται, γιατί τίς ἀγαποῦν...

"Ο Νάσος δέν εἶπε τίποτα. Κι' αὐτὸς ἤξερε μερικούς τέτοιους άνδρες. Και ἴσως ἡ Εὐτυχία εἶχε δίκιο: "Η ἀγάπη παραμερίζει και τὴν ἀξιοπρέπεια, κι' ὅταν ἡ ἀξιοπρέπεια ὑπερνικᾶ, θὰ πῆ πώς ἡ ἀγάπη εἶνε λίγη... Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὁ Νάσος ἄλλαξε ἰδέα, γιά τὸν χαρακτήρα τῆς νέας γυναῖκας. "Η Κατίνα, που δέν τὴν χώνευε, τὴ συκοφαντοῦσε δίχως ἄλλο. Πώς ἦταν δυνατὸν «νὰ κυττάζῃ τὸν ἕνα και τὸν ἄλλον», ἀφοῦ ἀγαποῦσε τὸν άντρα της ; Πώς ἤθελε νὰ ντύνεται «άνθρωπινά»; Μ' αὐτὸ θὰ τῶκανε γιά τὸν ἑαυτὸ της, γιά τὴ δικὴ της εὐχαρίστησι, και ἴσως ἀκόμα γιά τὸν άντρα της τὸν ἴδιο. Πάντα μιὰ νέα γυναῖκα θέλει νὰ φαίνεται ὅσο τὸ δυνατό πιδ ὠμορφῃ, χωρὶς νάχη στὸν νοῦ της και τίποτα κακό. "Η φιλαρέσκεια πολλές φορές εἶνε ἀθῶα.

Τέτοια ἦταν — ὁ Νάσος θὰ στοιχημάτιζε — κι' ἡ φιλαρέσκεια τῆς Εὐτυχίας. Κι' ἀκόμα — τῶρα τὸ ἔβλεπε — ἡ συμπάθεια που του εἶχε δείξει ἐξ ἀρχῆς. "Αν ἦταν πονηρὴ, τὸσον καιρό, αὐτὸς θὰ τῶχε καταλάβει. Μὰ δέν τὸν ἀγαποῦσε παρὰ γι' ἀγάπη του "Ορέστη" κι' ἂν του ἀνοιγε τὴν καρδιά της, με τὴν ἐμπιστοσύνη, τὸ ἔκανε ὅπως σ' ἕναν ἀδερφό του που τὸν θεωροῦσε και δικὸ της. Γιά, νὰ τῆς ἔκανε ὁμως κόρτε, ἢ γιά νὰ τὴ συμβούλευε καμμιά «ἐκδίκηση» σάν ἐκεῖνη ποῦχε πεί ἡ Κατίνα, και θάβλεπε ἂν θὰ μπορούσε νὰ σταθῆ κοντὰ της στιγμῆ: Θὰ τὸν ἔβριζε και θὰ τὸν ἔδιωχνε χωρὶς ἄλλο.

"Ετσι, με τὴν ἰδέα, ἄλλαξε και τὸ αἶσθημα του Νάσου πρὸς τὴν Εὐτυχία. Τὴν ἔβλεπε τῶρα σάν κάτι ἀπαγορευμένο, σχεδὸν ἱερό, και μ' αὐτὸ μπόρεσε ν' ἀποκοιμῆ, νὰ σβύση τὸν πόθο ἐκεῖνο, που ἀθέλητα του εἶχαν ἀνάψει τὰ λόγια τῆς Κατίνας. "Η συμπάθειά του μεγάλωσε, ἐγινε ἀγάπη ἀδελφική. Κι' ἐνῶ ἕνας ἄλλος, ἄμα ἔβλεπε πώς δέν βγαίνει τίποτα, θ' ἀποτραβιόταν, ἀπεναντίας ὁ Νάσος, με τὴν ἀγάπη αὐτὴ που αἰσθανόταν τῶρα γιά τὴν Εὐτυχία, ἄρχισε νὰ τὴν πλησιάζῃ περισσότερο, νὰ τὴ βλέπῃ και νὰ τῆς μιλά, συχνότερα. Κ' ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος, γιατί ἔβλεπε πώς τὸ φιλικὸ, τὸ ἀδελφικὸ του ἐνδιαφέρον ἀνακούφιζε πραγματικὰ τὴν Εὐτυχία, που ἦταν λιγώτερο δυστυχισμένη ἀπὸ τὴ στιγμῆ που μπορούσε νὰ ἐμπιστευεταὶ σὲ κάποιον τὸν πόνο της.

"Η Κατίνα και ἡ Πολυζῶαινα ἔτριβαν τὰ χέρια τους. Γιατί αὐτὲς ἦταν βέβαιες πώς ὁ σπόρος που εἶχαν ρίξει ἐφύτρωνε, πώς ὁ Νάσος κι' ἡ Εὐτυχία τᾶψηναν τῶρα σιγά-σιγά, και πώς σήμερα-αὔριο τὸ κακὸ θὰ ξεσποῦσε — ἕνα κακὸ τόσο καλὸ γι' αὐτὲς και σωτήριο...

Κι' ὁ "Ορέστης; Τί ἔκανε σ' αὐτὰ ὅλα ὁ ζηλᾶρης ;

Τίποτα! Δέν εἶχε ὑποπτευθῆ ἀκόμη πρὸς ἡ γυναῖκα του μπορούσε νὰ τᾶχη με τὸν νεαρὸ γεωπόνο. Πρῶτο, γιατί μπροστὰ του δέν μιλοῦσαν με τὴν οἰκειότητα — κι' αὐτὸ ἐξ αἰτίας του Νάσου, που ὅσο εἶχε στὸν νοῦ του τὸ κακό, φοβόταν και συμμαζευόταν. Κι' ἔπειτα, γιατί δέν ἤξερε πότες ὠρες ἔμεναν και μιλοῦσαν οἱ δύο τους, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε στὴ δουλειά του. Πρᾶι κι' ἀπόγευμα, σχεδὸν ταχτικά, ὁ Νάσος βρισκόταν στοῦ Πολυζῶη. Μόλις τελείωνε τὰ «τρεχάματά» του, ἐκεῖ πρωτοπήγαινε, γιά νὰ πῆ τ' ἀποτέλεσμα και, με τὴν πρόφασι αὐτῆ, νὰ ἰδῆ τὴν Εὐτυχία. "Η Πολυζῶαινα — μὰ και ἡ Κατίνα, ὅταν ἦταν ἐκεῖ — τὸς ἄψηναν ξεπίτηδες μόνους.

Του "Ορέστη του τῶκρυσαν, του τὸ ἀπρσιωποῦσαν, σάν κάτι ἀδιάφορο κι' ἀσήμαντο. Μὰ και ἡ ἴδια ἡ Εὐτυχία, ἀφ' ὅτου ἄρχισε νὰ μιλά ἐμπιστευτικὰ στὸν Νάσο, ἔκρυβε τίς ἐπισκέψεις του ἢ τὴ διάσκεια τους, ἀπ' τὸν άντρα της.

— "Ηρθε καθόλου ὁ Νάσος;

— Ναι.. μόλις ἔφυγες...

— Κάθησε πολὺ ;

— Κανένα τέταρτο.

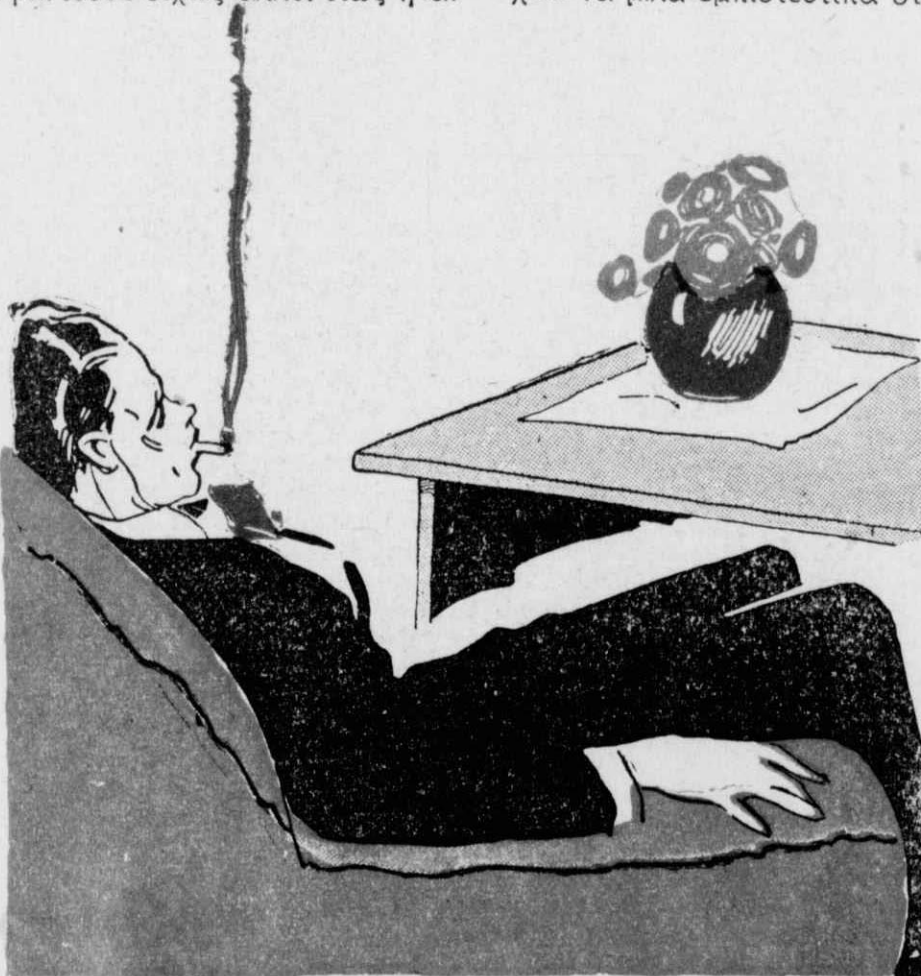
Κ' εἶχε καθῆσει ὀλόκληρη ὠρα.

Σύμφωνες κι' ἡ ἄλλες. Μιὰ μέρα μάλιστα που ἡ Εὐτυχία εἶπε πάλι «κανένα τέταρτο», ἡ Κατίνα, που ἔτυχε μπροστὰ, τὴ διώρθωσε:

— Τί λές, καυμένη ! οὔτε πέντε λεπτά.

"Η Εὐτυχία ἀπόρησε λιγάκι. Γιατί τᾶχα τὴν «ἀποσκέπαζε» ὁ ἀνδραδέλφῃ της; Και γιατί ἀκόμα κι' ἡ πεθερά της δέν ἔτυχε ποτέ, μπροστὰ της τουλάχιστο, νὰ πληροφορήσῃ τὸν "Ορέστη γιά καμμιά ἐπίσκεψι του Νάσου,, ἀπ' αὐτὲς που δέν τίς ἔπαιρνε εἶδησι ὁ γυιὸς της, γιατί ὁ νεαρὸς εἶχε πᾶει «μὸλις ἔφυγε» κι' εἶχε φύγει πρὶν γυρῆσι ;

Γιά νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἡ Εὐτυχία συλλογίστηκε ἔτσι: «Αὐτὲς δέν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ κάνουν γιά μένα. "Η γιά τὸ Νάσο θὰ τὸ κάνουν, ἢ γιά τὸν "Ορέστη. Μὰ γιά τὸ Νάσο δέν τὸ πιστεύω. Θάπρεπε νὰ τὸν ἀγαποῦν περισσότερο κι' ἀπὸ τὸν

Και τὸ ὑπομένεις ;

«Ορέστη, πού είνε αδύνατον. Ώστε γι' αυτόν μόνο τὸ κάνουν. Τὸν ξέρουν γιὰ ζηλιάρη καὶ θὰ φοβοῦνται πὼς θ' ἀνησυχῆ, θὰ ὑποφέρη, θὰ πονέσῃ... ἄδικα. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ νομίζουν, οὔτε αὐτές, πὼς ἔχω τίποτα μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ξέρουν δὲ πόσο ἀγαπῶ τὸν Ὀρέστη. Ξέρουν ὅμως καὶ πόσο ὁ Ὀρέστης μ' ἀγαπᾷ. Γι' αὐτό, γι' αὐτό δὲν τοῦ λένε τίποτα. Εἶδεμῆ, ἂν ἦταν βέβαιες πὼς θὰ μὲ χώριζε ἢ θὰ μὲ σκότωνε, ὦ, αὐτές θ' ἄφταναν κι' ὡς τὴ συκοφαντία!»

Αὐτὰ σκέφθηκε ἡ Εὐτυχία κ' ἡσύχασε.

Ώστόσο ἡ ζωὴ της ἐξακολουθοῦσε ἡ ἴδια. Ὁ Ὀρέστης τὴν κρατοῦσε πάντα περιωρισμένη, τῆς ἔκανε σκηνές γιὰ τὸ ντύσιμό της, τὴ ζήλευε φοβερά, κι' ἔφτανε ὡς τὸ ξύλο, μόλις τοῦ φαινόταν πὼς «παρακύτταζε» ἄνθρωπο. Ἡ μεγαλύτερη σκηνὴ ἔγινε ἓνα κυριακάτικο πρωὶ ἐξ αἰτίας ἑνὸς φοιτητῆ Ἀθηναίου, πού τὸ σπίτι του ἦταν ἀντικρὺ στοῦ Πολυζώη. Ἦταν ἓνας μεγαλόσωμος κι' ὠραιότατος ἔφηβος, πού θύμιζε Ἐρμῆ. Ὁ Ὀρέστης μάλιστα πρὶν παντρευτῆ, τοῦ εἶχε κάνει ἓνα σονέττο. Τὸν μίσησε ὅμως φοβερά ἀπ' ὅτου τοῦ φάνηκε πὼς κρυφοκύτταζε ἀπ' ἀντίκρου τὴν Εὐτυχία καὶ πρὸ πάντων ἀπ' ὅτου τοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς κι' αὐτὴν δὲν τὴν ἄφηνε ἀσυγκίνητη ἢ ὠμορφιά του. Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ, πολὺ ἀτημέλητη, εἶχε πλησιάσει ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Οὔτε εἶδε πὼς ἀντίκρου, στὸ μπαλκόνι τῆς κάμαράς του, καθόταν ὁ φοιτητῆς καὶ διάβαζε ἔφημερίδα. Ὁ Ὀρέστης ὅμως τὸν εἶδε. Κι' ἀρπάζοντάς τὴν ἀπὸ τὰ μαλλιά, τὴν τράβηξε μέσα, ἔκλεισε τὸ παράθυρο καὶ τὴν ἔσπασε στὸ ξύλο.

— Γιατί ; γιατί; τί σοῦκαμα; τοῦ φώναζε καθὼς τὴν ἔδερνε.

— Καὶ ρωτᾷς ἀκόμα, ξετσιώπητη, ἐλεεινὴ ; τῆς ἀπαντοῦσε. Στραβὸς νομίζεις πὼς εἶμαι ; Τὰ κάλλη σου ἤθελες νὰ δείξῃς σ' αὐτὸν τὸν χαμένο, πού βγήκες μισόγυμνη στὸ παράθυρο;

Ἡ ἀγανάκτησι ἔπνιξε τὴν Εὐτυχία γι' αὐτὸ τὸ φόρτωμα καὶ, μὲ τὰ κλάματα, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη κι' ἐκεῖνη. Μὰ δὲν κατάφερε παρά νὰ διαρθῆ τόσο ἄγρια, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ μείνῃ στὸ κρεβάτι δυὸ ἡμέρες.

Τέτοια ἄλλο τίποτα. Μόνο ἐξ αἰτίας τὸ Νάσου δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα σκηνή. Ἡ Κατίνα καὶ ἡ Πολυζώαινα δὲν ἔλεγαν λέξι. Ὑποκρίνονται μάλιστα μεγάλη συμπόνια γι' αὐτὰ πού τραβοῦσε ἀπ' τὸ «ζηλιάρη» ἢ νύφη τους, κι' ἔπαψαν σχεδὸν ὀλωσδιόλου νὰ τῆς κάνουν προσβλητικὸς ὑπαινυγμούς γιὰ τὴν φτώχεια της, τὴν ταπεινὴ της οἰκογένεια ἢ τὴν κακὴν ἀνατροφή της.

Ἀπ' αὐτὰ ὅλα ἰδέα δὲν εἶχαν οἱ Μουρίκηδες. Ἡ Εὐτυχία δὲν ἔβλεπε τοὺς δικούς της τόσο συχνά, κι' ὅταν τοὺς ἔβλεπε, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς κἀνῃ τὴν εὐχαριστημένη, τὴν εὐτυχισμένη. Φυσικά, καμμιά φορὰ δὲν τὸ κατάφερε. Ἐκεῖ πού μιλοῦσε μὲ τὴν μητέρα της, μὲ τὴν ἀδερφὴς της, στεκόταν ἄεφα σκεπτικὴ, ἀρηρημένη, ἢ τῆς ἔφευγε κανένας στεναγμός. Ἀνησυχοῦσαν καὶ τὴν ρωτοῦσαν: τί ἔχει ; τί συμβαίνει; μὴν τοὺς κρύβει τίποτα; Τοὺς καθυσύχαζε: δὲν συνέβαινε τὸ παραμικρό. Κι' ὅταν ἐκεῖνες ἐπέμεναν, τοὺς ἔλεγε:

— Ἐ, τίποτα σπουδαῖο. Τὰ συνηθισμένα.

Ι' (Τελευταῖο)

Ἔτσι προετοιμάσθηκε τὸ ἔγκλημα.

Ὅταν ἔκριναν πὼς ἦταν πειὰ καιρός, ἢ γυναῖκες ἐκεῖνες ἀπέφασαν νὰ μιλήσουν. Καὶ μιά μέρα ἡ Κατίνα ρώτησε ξαφνικὸν τὸν ἀδερφό της !

— Ὁ Νάσος θὰ μείνῃ πολὺ ἀκόμα στὴν Ἀθήνα ;

Ὁ Ὀρέστης τὴν κύτταξε. Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ πολὺ ἀλλόκοτο ὕφος της. Καὶ τῆς εἶπε μὲ κάποια φούρκα:

— Καὶ πού ξέρω ἐγώ; Δικός σου ξάδερφος εἶνε. Ρώτα τον!

— Μὲ συγχωρεῖς! ἔκαμε μὲ τὸ ἴδιο ὕφος ἡ Κατίνα. Δὲν εἶνε δικός μου ξάδερφος... τοῦ ἀντρός μου εἶνε... Ἐμεῖς καμμιά συγγένεια δὲν ἔχουμε μαζύ του!

Ὁ λόγος αὐτὸς φάνηκε τοῦ Ὀρέστη ἀκόμα πιὸ παράξενος. Καὶ χαμογελῶντας στὴ φούρκα του, ρώτησε:

— Γιατὶ τὸν ἀποκηρύττεις; Μὴν ἔκαμε καμμιά κατάχρησι ἐκεῖ στὴ Θεσσαλία;

Ἡ Κατίνα κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ νόημα κακὸ.

— Τί τρέχει; ἔκαμε ὁ Ὀρέστης.

— Τὴν κατάχρησι μοῦ φαίνεται πὼς τὴν κάνει ἐδῶ, εἶπε. Κ' εἶνε μιά μεγάλη κατάχρησι αὐτὴ. Καταχρᾶται τὴν ἐμπιστοσύνη πού τοῦ ἔχουμε καὶ τὴν ἐλευθερία πού τοῦ δίνουμε σὰν σὲ συγγενῆ.

Ὁ Ὀρέστης ἀνοῖξε τὸ στόμα του καὶ γούρλωσε τὰ μάτια. Ἀνύποπτος ὀλωσδιόλου, ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὑπωπτεύθηκε ἄεφα κι' ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Δηλαδή ;...

— Μὰ νά, ὄλο ψί-ψί-ψί μὲ τὴν Εὐτυχία... Ὁρες κάθονται καὶ τὰ λένε κεῖ μέσα... Κι' αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει καθόλου!

— Ὁρες;... Πότε;... Ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδα ποτὲ νὰ μιλήσουν ὄρες.

— Μὰ ἔρχεται ὅταν ἐσὺ λείπεις...

— Καὶ μοῦ λέτε πάντα πὼς δὲν κάθεται οὔτε πέντε λεπτά!

— Στὴν ἀρχὴ ναί. Τώρα ὅμως κάθεται πολὺ. Χτὲς, ἔξαφνα, ἦρθε στὶς δέκα τὸ πρωὶ καὶ ἔφυγε τὸ μεσημέρι... Δὲν ἦμουν ἐδῶ... Ἦρθα τὴ στιγμή πού ἔφευγε... Μὰ ἡ μητέρα, πού κι' αὐτὴ ἔχει μπεῖ σὲ ὑποψία, μοῦ τὸ εἶπε.

— Καὶ τοὺς ἀφήνετε μονάχους;

— Ὅταν τυχαῖα νάμαι ἐδῶ, κάθουμαι κι' ἐγὼ μαζύ τους. Μὰ ἡ μητέρα ἔχει τίς δουλειές της. Δὲν μπορεῖ νὰ κάθεται καὶ νὰ σαλιαρίζη δυὸ ὄρες μὲ τὸ Νάσο !

Ὁ Ὀρέστης εἶχε γίνει χλωμὸς καὶ χλωμιαζε ὀλοένα περισσότερο. Εἶχε καταλάβει πειὰ πὼς αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε μὲ τ' ἄλλα πού φανταζόταν ἴσως ἀπ' τὴ ζήλεια του: ἦταν σοβαρό.

— Νομίζεις λοιπὸν πὼς ἡ Εὐτυχία τάχει μαζύ του ; ρώτησε μόλις μπορῶντας, ἀπ' τὴν τρεμούλα του, ν' ἀρθρώσῃ: Ὅταν εἶσαι καὶ σὺ μπροστά, τί λένε ;

— Γιὰ τὴν Εὐτυχία δὲν ξέρω, δὲν τὴν παίρνω στὸν λαμό μου... Ἐκεῖνος ὅμως ὠρισμένως τὴν ἔβαλε στὸ μάτι καί... προσπαθεῖ τώρα νὰ τὴ φέρῃ στὰ νερά του.

— Ἀπὸ πού τὸ κρίνεις αὐτό ;

— Ἀκουσες, εἶδες τίποτα; — Παρατήρησα δυὸ φορές, πού μπῆκα μέσα ξαφνικά, πὼς ταραχτήκαν. μοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς εἶχαν θιασῆ ν' ἀλλάξουν θέσι, ν' ἀπομακρυνθοῦν ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Μιά μέρα, ἢ μαμὰ αὐτὸ τὸ εἶδε καλά. Κάθονταν κ' οἱ δυὸ στὸ ντιβάνι καὶ μόλις μπῆκε, ἐκεῖνος τραβήχθηκε ὡς τὴν καρέκλα. Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ καθῆσθαι. Ἡ μαμὰ τὸν εἶδε.

— Τότε λοιπὸν εἶνε ἐνοχὴ κ' ἡ Εὐτυχία;

— Δὲν ξέρω, σοῦ εἶπα. Μπορεῖ νὰ τὸν περνᾷ μὲ λόγια, ὡς πού νὰ ξεκουμπιστῆ ἀπὸ δῶ, νὰ τὴν ἀρῆσῃ ἡσυχῆ. Γι' αὐτὸ σὲ ρώτησα πότε θὰ φύγῃ... Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς τὸν δέχεται πολὺ νεγκιζέ. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού κατάλαβε τοὺς σκοπούς του. — καὶ μπορεῖ νὰ μὴν κατάλαβε; — μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ ἐπιδεικνύῃ ἔτσι τὰ κάλλη της.

(Ἀκολουθεῖ)

— Τὰ ὑπομένω ὅλα, γιατί τὸν ἀγαπῶ.